

Sygn. akt IV CSK 179/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku J.Ł.
przy uczestnictwie W.Ł., Ł.Ł., J.Ł., T.K.Ł., Z. Ł., W.Ł. i A.Ł.
o stwierdzenie nabycia prawa własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania X.Ł.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 29 września 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania X.Ł. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 29 września 2016 r., którym oddalono apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w G. z dnia 11 kwietnia 2016 r., stwierdzającego, że wnioskodawca J.Ł. abył przez zasiedzenie własność nieruchomości gruntowych położonych w obrębie miejscowości K. z dniem 31 grudnia 2004 r..

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Celem skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie

jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rola nie polega zatem na korygowaniu ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uzasadnieniem jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej. Nie wystarcza odwołanie się do podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty, gdyż postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

W skardze oparto się na przyczynie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., podnosząc, że Sądy rozpoznające sprawę nieprawidłowo oceniły materiał dowodowy, wskutek czego przyjęły, że została zawarta nieformalna umowa sprzedaży nieruchomości. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze takiej przyczyny konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Musi być zatem oczywiste, że zachodzi kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia.

Wymagania te w oczywisty sposób nie zostały spełnione. Skarżący nie wskazał żadnego przepisu prawa, z którego naruszeniem wiąże występowanie oczywistej zasadności. Ponadto przedstawiony wywód odnoszący się do znaczenia wypowiedzi wnioskodawcy „ojca i A. łączyła ustna umowa, która dotyczyła tego, żeby tata pracował na tej ziemi”, do okoliczności faktycznych „oddanie tego gruntu w posiadanie zależne miało swoje uzasadnienie faktyczne, logiczne i moralne” w istocie podważa podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, co jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3, art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Motywy powołanej w skardze przyczyny sprowadzają się do polemiki, a nie wykazania kwalifikowanych naruszeń prawa.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.